

CHƯƠNG THỨ HAI MƯỜI BẢY

TỰ ĐỀN TỘI CHẾT

Vô Hoa nhếch nụ cười thật mỏng:

-Bất luận thế nào, cái quan niệm của người cũng khiến người khâm phục. Tự cổ chí kim, trong giang hồ e rằng chưa có ai nghĩ như thế.

Tiểu Phi vẫn một giọng chậm rãi:

-Năm mười năm sau nữa, số người nghĩ như thế sẽ một ngày thêm nhiều. Những người này tự nhiên sẽ hiểu, võ công không sao giải quyết được mọi việc, trên đời không có một người nào có quyền lực đoạt đi sin mạng của kẻ khác !

Vô Hoa lắc lắc đầu:

-Đó là chuyện về sau, còn hiện giờ ...

Tiểu Phi đáp:

-Hiện giờ, ta muốn đem người giao cho người có quyền trừng trị người ?

Vô Hoa kêu lên:

-Giao ta cho người khác ?

Tiểu Phi đáp:

-Phải !

Vô Hoa cười lên như điên :

-Người không thể trừng trị ta, thì trên đời này còn ai trừng trị nổi ta ?

Tiểu Phi thản nhiên:

-Những người này tuy không có gì đáng gọi là cao thượng, nhưng họ là kẻ thay mặt cho pháp luật và trật tự, bất luận là ai cũng bắt buộc phải kính trọng họ !

Vô Hoa cười lạt:

-Có lẽ người xưa nay là người rất tôn kính pháp luật ?

Tiểu Phi đáp:

-Cái quy luật bấy lâu nay giang hồ chúng ta xem thường chỉ vì đó là cái quy luật của thiếu số, tất nhiên cái quy luật đó không đáng được tôn kính lắm, nhưng đạo đức và chính nghĩa bất luận là ai cũng đều không thể xem thường !

Vô Hoa thở dài:

-Người quả thật là một con người hết sức lạ lùng, nhưng bất luận thế nào, người cũng đừng hòng đem giao ta cho những hạng người đó !

Tiểu Phi nghiêm mặt:

-Tại sao ? Người vốn ra là một con người rất cao quý, đám người đó quả thật không đáng chạm đến người, dù là chỉ chạm vào chéo áo, nhưng ai bảo người phạm phải cái tội quá đê tiện ? “Con vua phạm pháp, đồng tội như dân” câu nói đó, không lẽ người không biết ?

Y như là không nghe lời chàng nói, Vô Hoa chỉ lắc bầm:

-Lưu Hương, cho dù thế nào, người cũng đừng hòng để cho đám người đó chạm một lông tay của ta !

Thân hình gã theo câu nói từ từ đổ xuống đất ...

Một tiếng sấm nổ vang rung chuyển cả đất trời ...

Tiểu Phi vội đỡ xóc gã lên, qua cái ánh chớp vừa loé sáng, chàng kịp nhìn thấy khuôn mặt của Vô Hoa, một khuôn mặt vốn tuấn tú dễ nhìn, bây giờ biến thành xanh lè đến phát khiếp.

Tiểu Phi kinh hãi lay gọi:

-Vô Hoa, người ... tại sao người ngu như thế ? Chết ! Đó không phải cũng là một lối trốn chạy sao ?

Vô Hoa từ từ mở mắt ra:

-Ta làm như thế không phải là trốn chạy, cũng không phải chẳng dám đối diện với chúng, mà chẳng qua ta không muốn cúi đầu trước đám người ti tiện đó !

Ánh mắt gã vụt sáng lên rực rỡ, gã thều thào nói tiếp:

-Bất luận là ta làm sai thế nào, nhưng ta vẫn là một con người cao quý, cao quý hơn phần đông những người trên đời, Lưu Hương, điều đó người công nhận chứ ?

Tiểu Phi chỉ ẩm đạm gật đầu không đáp.

Đôi mắt của Vô Hoa đã lơ đãng mất thần, nhưng gã vẫn phều phào lên tiếng:

-Nhưng ... Nhưng cuối cùng ta cũng thắng người được một điểm, người ... người không ngờ ta biết rõ người chính là ...

Tiểu Phi rúng động hỏi:

-Là gì ?

Vô Hoa vánh môi tái ngắt như thoáng lên nụ cười:

-Người ... người là Tiểu Phi của mười năm về trước !

Tiểu Phi giật mình, hai tay cơ hồ muốn buông ngay Vô Hoa xuống:

-Hả ? Tại sao người biết ?

Vô Hoa không đáp, hình như tiếc từng từng hơi thở cuối cùng:

-Lâm Tiên Nhi ... cô ruột ta ... Mai Hoa Đạo ...

Gã đã nấc hơi lên, đôi mắt lạc lõng vô thần cố nhướng lên nhìn Tiểu Phi lần cuối, hai môi gã mấp máy không ngừng, Tiểu Phi phải cúi thật sát mới nghe được tiếng gã nói:

-Sa mạc ... trở về ... giữ kín hành tung cũ ... nguy hiểm ...

Đôi mắt Vô Hoa dần dần khép lại.

Dù Tiểu Phi cố lay gọi, nhưng Vô Hoa không còn bao giờ lên tiếng được.

Ánh chớp lại loé lên soi tỏ khắp núi rừng.

Gương mặt của Vô Hoa đã khôi phục lại nét bình thản an tường cũ, cho đến vành môi như vẫn dính một nụ cười.

Tiểu Phi vẫn hai tay giữ lấy xác của Vô Hoa ngồi lặng thinh trong mưa gió ...

Nhiều ý nghĩ xoắn lên, đầu óc chàng như muốn vỡ tung ra ...

Tại làm sao Vô Hoa khám phá được hành tung của chàng ?

Tại sao Vô Hoa biết rõ tên chàng là Tiểu Phi, trong khi chàng muốn chôn vùi nó theo với một dĩ vãng ?

Phải chăng đây cũng là một sự báo thù cuối cùng của Vô Hoa ?

Phải chăng hẳn muốn chàng phải ray rứt suốt đời. Chàng đã giết chết Lâm Tiên Nhi, bây giờ chàng gián tiếp giết chết cả hai người cháu ruột của nàng là Vô Hoa và Nam Cung Linh !

Những việc làm của chàng đó, có đúng hay không ?

Nhưng dù sai hay là đúng, chàng vẫn cảm thấy một nỗi ray rức không làm sao nguôi ngoai được, và có lẽ sẽ mãi đeo đẳng trong suốt cuộc đời chàng !

Tiểu Phi cắn môi bật ra một tiếng thở dài áo nảo ...

Chàng nhớ đến câu nói cuối cùng của Vô Hoa ...

Tại sao gã lại đề cập đến hai tiếng Sa mạc, và tại sao gã lại dặn dò chàng giữ kín hành tung cũ, kéo nguy hiểm ?

Phải chăng, gã jhuyên chàng nên trở về Sa mạc và cũng trong cái lốt Đạo Soái Lưu Hương đừng một chút gì lộ ra thực chất Tiểu Phi của miền Sa mạc của mình, kéo nguy hiểm đến sinh mạng ?

Nhưng về Sa mạc để làm gì ? Không lẽ nơi ấy đang có một âm mưu vĩ đại nào khác định diệt trừ chàng ?

Quả là những câu hỏi hóc búa làm Tiểu Phi điên đầu lên được.

Chàng lắc đầu như để xô bớt đi những ý nghĩ hắc ám, tay vẫn bông lầy xác của Vô Hoa, chàng chậm chậm đứng lên.

Vườn hoa của nhà họ Lâm cây cối rậm rạp như một khu rừng nhỏ.

Lão danh bộ Thần Ưng đang cùng một vị Cái bang trưởng lão, vẻ mặt hết sức trầm trọng, nôn nao đứng đợi dưới một gốc cây.

Vị Cái bang trưởng lão không ngớt lên tiếng hỏi:

-Lão huynh nhấ, hẳn có đến không ?

Thần Ưng mỉm cười:

-Bất luận con người của Đạo Soái Lưu Hương là tốt hay xấu, là thiện hay ác, nhưng một khi hắn đã hứa là thế nào hắn cũng đến dù bất cứ kẻ nào, hay chuyện gì cũng đừng hòng ngăn trở được hắn.

Một giọng chậm rãi đột nhiên từ trên ngọn cây vang xuống:

-Đúng lắm ! Bất luận Thần Ưng là xấu hay tốt, là người lành hay kẻ ác, nhưng đối với nhận xét về Lưu Hương đáng gọi là khá lắm ...

Liên theo câu nói, Tiểu Phi đã từ từ buồn gminh đáp xuống, chàng cười nhẹ tiếp lời:

-Nhưng phải chăng Thần Ưng đã nghe ra ta có ở trên cây nên cố ý nói ra những lời như thế ?

Thần Ưng cười ha hả:

-Đạo Soái Lưu Hương một lửa hứa tựa ngàn vàng, điều đó tại hạ rất biết rõ !

Cái bang trưởng lão không dẫn được, xen tiếng hỏi:

-Còn hung thủ ? Đạo Soái Lưu Hương có mang đến chăng ?

Khuôn mặt Tiểu Phi vụt trở thành ảm đạm:

-Hắn đã chết rồi !

Thần Ưng thất thanh:

-Chết rồi ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải !

Thần Ưng lại hỏi:

-Hắn .. hắn vì sao mà chết ?

Tiểu Phi thở ra:

-Hắn đã chết thì dù bằng cách nào cũng như nhau mà thôi !

Thần Ưng ngập ngừng:

-Nhưng ...

Tiểu Phi ngắt ngang:

-Ta nói là hắn đã chết, Thần Ưng không lẽ chẳng tin ?

Thần Ưng vội sửa nét mặt tươi cười:

-Lời của Đạo Soái Lưu Hương lão phu đâu dám không tin ? Nhưng ... nhưng lão phu muốn biết hắn là ai, thế thôi !

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc và đáp lên thật chậm:

-Tuy rằng hắn hết sức lang độc, nhưng hắn không hèn, tuy hắn là hung thủ, nhưng hắn không mất đi bản sắc của một quân tử. Bây giờ hắn đã chết, tại sao các người còn nằng nặc hỏi tên họ của hắn làm chi ?

Vị trưởng lão Cái bang vụt nói:

-Thi hài của hắn ở đâu ? Dù hắn đã chết bốn bang đệ tử cũng đem thi hài hắn ...

Tiểu Phi trợn mắt giận dữ:

-Ông đem thi hài hắn làm gì ? Người định đem đi đổi pho trả thù một kẻ đã chết, cái ý nghĩ đó thật hèn hơn cả hung thủ một bậc.

Cho dù gặp phải chuyện gì, chưa bao giờ Tiểu Phi đổi sắc giận dữ như bây giờ.

Nét giận uy nghi của chàng đã làm lão Cái bang trưởng lão phải sợ hãi nín luôn.

Tiểu Phi gần giọng nói tiếp:

-Ta đã nói rõ là hắn đã chết rồi, cái chết của hắn đã rửa sạch những tội lỗi trong một đời hắn. Nếu các người không tin, hay chưa mãn nguyện, cứ tha hồ mà tìm cách làm theo ý mình, nhưng nếu các người đeo theo làm rộn ta, thì đừng trách sao ta khiếm nhã !

Lời chàng vừa dứt, người đã đi tận xa.

Thần Ung và vị Cái bang trưởng lão đứng chết sững một nơi không biết phải làm gì !

Chính cả Tiểu Phi cũng không hiểu tại sao mình bỗng dưng sanh nóng tánh như thế !

Có lẽ cái chết của Vô Hoa đã làm chàng thương tâm và khó chịu !

Mà cũng có lẽ vì chàng suy nghĩ quá nhiều, mà cũng có lẽ vì quá mệt mỏi !

Cứ mỗi lần trải qua một việc to tát nào, chàng lại nghe nhớ đến chiếc hải thuyền êm ái của mình, chàng muốn trở về ngay nơi đó, giường buồm rời cho thật xa cái đám người xô bồ đáng chán kia.

Chàng nghe nhớ đến lòng biển cả xanh ngắt đáng yêu, đến làn gió biển nhè nhẹ dịu dàng, nhớ cả màu nắng vàng tươi trải dài trên thảm sóng nơi đó sẽ làm chàng cởi mở tất cả mọi ưu phiền, sẽ đem lại cho chàng những phút giây ngơi nghỉ thoải mái.

Chàng sẽ nằm dài bên cạnh Tô Dung Dung vừa nghe Lý Hồng Tụ dí dỏm kể những câu chuyện đời xưa, với một kết cuộc thật là hoàn mỹ, chàng sẽ vừa nhấm nháp những ly rượu bồ đào ngon lành được ướp lạnh từ dưới lòng biển cả và chàng sẽ thưởng thức những món ăn ngon lành do chính Tống Diễm Nhi nấu nướng ...

Ảo ảnh của những giờ phút nghỉ ngơi đầy hương vị làm Tiểu Phi không khỏi nhếch môi thích thú, đôi chân cũng vì đấy gia tăng thêm tốc độ phi hành.

oOo